

Arrest

nr. 252 566 van 12 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Paata SHONIA
Van Eycklei 10A
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 april 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 6 april 2021 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van 6 april 2021 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat P. SHONIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 januari 2011 dient verzoekster, samen met haar gezin, een asielaanvraag in. Op 22 maart 2011 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat de Poolse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag.

Op 29 juni 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet). Op 12 augustus 2011 wordt de aanvraag ongegrond verklaard.

Op 14 november 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De aanvraag wordt op 1 juli 2016 onontvankelijk verklaard, samen met een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 februari 2014 dient verzoekster wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 21 oktober 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 20 september 2016 neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), samen met een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 19 november 2016 is verzoekster gerepatrieerd naar Georgië.

Bij vonnis van 20 december 2016 wordt verzoekster door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden, omwille van feiten van diefstal.

Op 19 september 2018 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 18 oktober 2019 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard, samen met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 240 785 van 14 september 2020 het beroep verwerpt.

Op 2 februari 2021 wordt verzoekster aangetroffen in het Rijk en overgebracht naar de gevangenis te Antwerpen, in uitvoering van het vonnis van 20 december 2016. Verzoekster tekent verzet aan tegen het vonnis.

Op 24 februari 2021 wordt verzoekster voorlopig in vrijheid gesteld. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies). Verzoekster stelt hiertegen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad, die bij arrest nr. 250.315 van 03.03.2021 verworpen werd daar verzoekster werd vrijgesteld.

Op 06.04.2021 maakt verzoekster het voorwerp uit van een administratief verslag wegens illegaal verblijf in het Rijk.

Op 6 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.04.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: V.

voornaam: K.

geboortedatum: 02.11.1971

geboorteplaats: Tbilisi

nationaliteit: Georgië

In voorkomend geval, alias: Z., K., geb. 02.11.1971

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.*

Betrokkenes kinderen zijn intussen meerderjarig (19, 25 en 30 jaar oud) en dienen, net als betrokkene echtgenoot eveneens het grondgebied te verlaten. Er kan hierbij verwezen worden naar een recent arrest van de RVV: 'Aangaande artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van deze bepaling niet aannemelijk maakt, gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel hebben gekregen het grondgebied te verlaten, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden van hen gescheiden te worden' (RVV arrest nr. 119 348, rol nr. 126 511, dd. 21.02.2014). In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: *er bestaat een risico op onderduiken.*

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: *de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 18.10.2021 en van 24.02.2021 die haar betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene werd op 18.11.2016 onder escorte gerepatrieerd naar Armenië met een inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 19.02.2016. Betrokkene gaf geen gevolg aan dit inreisverbod aangezien zij reeds op 19.09.2018 te Antwerpen een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 indiende. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene werd tussen 2011 en 19.09.2016 door de politie van Antwerpen maar liefst 13 keer op heterdaad betrapt op diefstal. In 2016 alleen al werd ten laste van haar 3 keer pv opgesteld wegens diefstal. (pv nrs AN.12.LB.15448515; AN.12.LB.02356816 en AN.12.LB.11543416). Betrokkene wordt op 20 december 2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen dan ook veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 12 maanden voor feiten van diefstal.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar

de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2) om de

volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 18.10.2021 en van 24.02.2021 die haar betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet

uitgevoerd. Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene werd op 18.11.2016 onder escorte gerepatrieerd naar Armenië met een inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 19.02.2016. betrokkene gaf geen gevolg aan dit inreisverbod aangezien zij reeds op 19.09.2018 te Antwerpen een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de de wet van 15.12.1980 indiende. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene werd tussen 2011 en 19.09.2016 door de politie van Antwerpen maar liefst 13 keer op heterdaad betrapt op diefstal. In 2016 alleen al werd ten laste van haar 3 keer pv opgesteld wegens diefstal. (pv nrs AN.12.LB.15448515; AN.12.LB.02356816 en AN.12.LB.11543416). Betrokkene wordt op 20 december 2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen dan ook veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 12 maanden voor feiten van diefstal.

Betrokkene verklaart dat dat zij niet kan/wil terugkeren naar Georgië omdat zij daar politieke problemen zou hebben. Echter betrokkene's asielaanvraag van 24.01.2011 werd reeds negatieve afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting op 29.08.2011. Betrokkene diende nadien geen asielaanvraag meer in. Op 18.11.2016 werd betrokkene onder escorte gerepatrieerd naar Armenië. Wat de vermeende politieke problemen betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart problemen te hebben met haar rug en nek maar brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 18.10.2019 en van 24.02.2021 die haar betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene werd op 18.11.2016 onder escorte gerepatrieerd naar Armenië met een inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 19.02.2016. betrokkene gaf geen gevolg aan dit inreisverbod aangezien zij reeds op 19.09.2018 te Antwerpen een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de de wet

van 15.12.1980 indiende. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Armenië."

Op 6 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een inreisverbod voor drie jaar, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Er is nog geen datum voor repatriëring gepland.

2. Voorwerp van het beroep.

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen.

Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

3. Over de procedure.

De Raad merkt op dat verzoekster heden het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en stelt tevens vast dat de verwerende partij het dringend karakter van onderhavige vordering niet betwist.

Bovendien stelt de Raad vast dat evenmin wordt betwist dat onderhavige vordering *prima facie* ingediend werd met inachtneming van de termijnen die voortvloeien uit een samenlezing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, en 39/57, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

4. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad meent dat een onderscheid moet gemaakt worden wat de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, naargelang verzoekster de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), dan wel het inreisverbod (bijlage 13sexies) viseert.

De Raad stipt aan dat door verzoekster geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de huidige vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), tot voorwerp heeft. Verzoekster brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn

waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zich zou voltrekken.

Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod (bijlage 13*sexies*), kan onderhavige vordering geen aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing. Wanneer geen uiterst dringende noodzakelijkheid werd vastgesteld, dient de vordering tot schorsing immers op grond van artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet te worden verworpen.

Met betrekking tot de verwijderingsmaatregel (bijlage 13*septies*) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekster op 6 april 2021 van haar vrijheid werd beroofd en wordt vastgehouden in Holsbeek. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op haar verwijdering, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de eerste bestreden beslissing, heeft plaatsgevonden.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) betreft.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan voor wat de eerste bestreden beslissing betreft.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna Handvest).

In het eerste onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat ze ernstig ziek is en meermaals in het ziekenhuis werd opgenomen voor onder andere ernstige rug-aandoeningen. Zij verwijst naar het medisch attest van dr. R.H. van 18 februari 2021 in bijlage van het verzoekschrift. Het is een chronische aandoening waarvoor zij een permanente medicamenteuze behandeling krijgt. De medische opvolging dient noodzakelijk in België te gebeuren. Het verblijf in het gesloten centrum is strijdig met artikel 3 van het EVRM. Bovendien is het onduidelijk hoelang verzoekster in het gesloten centrum zal moeten

verblijven in afwachting van haar repatriëring, nu er geen rechtstreekse vluchten zijn naar Georgië vanuit België omwille van de pandemie.

In het tweede onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat de gemachtigde geen rekening houdt met haar familiale situatie. Zij woont in België met haar echtgenoot en twee jonge zonen. Zij heeft tevens een afspraak met een psychiater dr. D. op 17 mei 2021. Haar familiale leven speelt zich uitsluitend in België af. Het is volstrekt onredelijk dat verzoekster haar echtgenoot en twee jonge zonen in België dient achter te laten en dient terug te keren naar het land van herkomst.

In het derde onderdeel van het middel betwist verzoekster dat zij een gevaar is voor de openbare orde. Zij werd veroordeeld bij verstek en heeft verzet aangetekend. Inmiddels is er een nieuw vonnis uitgesproken op 31 maart 2021 en is haar uitstel van straf toegekend. Verzoekster gaat niet akkoord met de motivering van de bestreden beslissing.

4.3.2.2 Aangaande het eerste onderdeel van het middel:

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

In zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 heeft het EHRM in zijn § 183 het volgende gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte: het gaat om *"situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)"*. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

Verzoekster verwijst naar stukken in bijlage van het verzoekschrift. Met name een medisch verslag van 3 december 2020 (afdrukdatum 18 februari 2021) waarin de voorgeschiedenis wordt vermeld, de consultatie van 16 juli 2020 wordt besproken als ook de consultatie van 3 december 2020. Aangaande deze laatste consultatie vermeldt dr. H.Z. *"de consultatie waarbij blijkt dat zij twee maanden geleden een lumbale blokkade heeft doorgemaakt waarbij zij pas verbeterd is na één maand bedrust te hebben gehouden en Voltaren te hebben gebruikt. Er was tevens sprake van circumductie van de rechter voet en een partiële dropvoet rechts."* Verzoekster voegt verder een medisch verslag van 25 februari 2020 van een consultatie op neurochirurgie van dr. R.H. toe, een medisch verslag van 10 augustus 2018 van dr. R.H. in verband met een verblijf op de afdeling neurochirurgie van 8 augustus 2018 tot 10 augustus 2018 en een medisch verslag van 17 juni 2016 van dr. M.M..

In weerwil van verzoeksters betoog is in de bestreden beslissing rekening gehouden met haar rugklachten waar het volgende is gemotiveerd: *"Betrokkene verklaart problemen te hebben met haar rug en nek maar brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."*

De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen: *"Waar zij verwijst naar haar medische toestand merkt verwerende partij dat het Bestuur hiermee rekening houdt en verzoekster in het gesloten centrum daarvoor nauwgezet opgevolgd (zie bijlage). Zo heeft verzoekster op doktersvoorschrift een wandelstok gekregen, heeft zij eind april een afspraak bij een neurochirurg in Mechelen om te bepalen welke operatie ze gaat nodig hebben en wordt momenteel onderzocht of er in Georgië neurochirurgen zijn en welke behandeling in Georgië mogelijk is m.b.t. haar medische problematiek. M.a.w. er wordt thans onderzocht in welke mate de medische en noodzakelijke behandeling voor verzoekster beschikbaar en toegankelijk is voor haar in haar land van herkomst. Verzoekster toont niet met een begin van bewijs*

aan dat de nodige medische behandeling enkel in België beschikbaar zou zijn. Zij toont evenmin aan niet te kunnen reizen.”

De Raad stelt vast dat in de voorgelegde medische verslagen niet kan worden gelezen dat verzoekster niet kan reizen en dat de noodzakelijke behandelingen en opvolging niet kunnen verkregen worden in Georgië. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster op 7 april 2021 medisch werd onderzocht door de centrumarts die vaststelt dat verzoekster geschikt is om in het centrum te verblijven doch om medische redenen niet met het vliegtuig mag reizen tot 28 april 2021 “*of tot overleg met medCOI*”.

Het is thans duidelijk, rekening houdende met de beoordeling van de centrumarts, en de recente medische attesten, dat er geen sprake is dat verzoekster in geval van verwijdering naar Georgië zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting. Voorts brengt zij geen enkel gegeven bij waaruit zou blijken dat zij van mogelijks noodzakelijke medische behandelingen of opvolging zou verstoken blijven in haar land van herkomst. In die zin is een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekster stelt dat het verblijf in het centrum strijdig is met artikel 3 van het EVRM is haar kritiek gericht tegen de maatregel tot vasthouding. De Raad heeft geen rechtsmacht om hiervan kennis te nemen, nu de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

Waar verzoekster stelt dat er momenteel geen vluchten zijn naar Georgië merkt de Raad op dat alle corona-maatregelen slechts tijdelijk zijn en dat de gemachtigde is gehouden om haar met toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet vast te houden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Aangaande het tweede onderdeel van het middel:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

De verwerende partij heeft het volgende gemotiveerd over verzoeksters familie- en privéleven:

"Betrokkenes kinderen zijn intussen meerderjarig (19, 25 en 30 jaar oud) en dienen, net als betrokkenes echtgenoot eveneens het grondgebied te verlaten. Er kan hierbij verwezen worden naar een recent arrest van de RVV: 'Aangaande artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van deze bepaling niet aannemelijk maakt, gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel hebben gekregen het grondgebied te verlaten, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden van hen gescheiden te worden' (RVV arrest nr. 119 348, rol nr. 126 511, dd. 21.02.2014). In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen."

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster zich enkel vergenoegt met de stelling dat zij haar echtgenoot en twee jonge zonen niet kan achter laten. Zij gaat eraan voorbij dat haar echtgenoot en kinderen geen verblijfsrecht of verblijfsmachtiging hebben in België en eveneens het grondgebied dienen te verlaten. Verzoekster kan bijgevolg niet voorhouden dat zij van hen gescheiden wordt nu haar echtgenoot en kinderen eveneens gehouden zijn tot de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten. Overigens merkt de Raad op dat verzoekster tijdens het gehoor van 6 april 2021 verklaarde dat haar echtgenoot en zoon niet meer in België zijn maar in een ander land. Verzoekster kan aldus de gemachtigde bezwaarlijk verwijten dat zij gescheiden wordt van haar echtgenoot en één van haar zonen.

Ook het bestaan van een privéleven in België wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoekster verwijst immers louter theoretisch naar dit privéleven en stelt verder dat zij een afspraak heeft met een psychiater op 17 mei 2021. Zij toont evenwel niet aan dat zij in haar land van herkomst geen beroep kan doen op een psychiater.

Bijgevolg kan zij *prima facie* niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing een onevenredige inbreuk op dit privé- en gezinsleven zou uitmaken en dat artikel 8 van het EVRM geschonden zou zijn.

Aangaande het derde onderdeel van het middel:

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat tevens een feitelijke motivering, met name dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van de aanhouding. Verzoekster betwist dit niet.

De bestreden beslissing past tevens artikel 74, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet toe. Voormeld artikel luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De gemachtigde kent aan verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek toe omwille van het risico op onderduiken. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 18.10.2021 en van 24.02.2021 die haar betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene werd op 18.11.2016 onder escorte gerepatrieerd naar Armenië met een inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 19.02.2016. betrokkene gaf geen gevolg aan dit inreisverbod aangezien zij reeds op 19.09.2018 te Antwerpen een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de de wet van 15.12.1980 indiende. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.”

Verweerder past bijgevolg artikel 1, §2, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet toe: *“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval : 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden : a) een overdrachts-, terughoudings- of verwijderingsmaatregel; 5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;”.*

Verzoekster betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 18 oktober 2021 en van 24 februari 2021. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Bovendien betwist verzoekster niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een inreisverbod dat haar werd betekend op 19 februari 2016. De vaststelling van de gemachtigde dat de vorige beslissingen tot verwijdering niet werden uitgevoerd, evenmin als het inreisverbod van 19 februari 2016 en dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk noch onjuist en volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Waar verzoekster betoogt dat zij geen bedreiging is voor de openbare orde, richt zij haar grief tot een overtollig motief en doet zij geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort of geldig visum en dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt

toegestaan omdat er een risico bestaat op onderduiken, nu zij geen gevolg heeft gegeven aan voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten en aan een inreisverbod. Verzoekster overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht

Verzoekster toont *prima facie* geen schending van de formele motiveringsplicht aan en evenmin van artikel 41 van het Handvest (recht op behoorlijk bestuur).

Het enig middel is, in al zijn onderdelen, niet ernstig.

4.3.3. Verzoekster heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

N. MOONEN